

▲ Ο ΑΣΗΜΟΓΛΑΡΟΣ (αριστερά) έχει πολλαπλασιαστεί υπερβολικά, επιβαρύνοντας άλλα θαλασσοπούλια, χάρη στην άφθονη τροφή που βρίσκεται στους ακουμπότοπους. Ο Θαλασσοκόρακας (δεξιά) ψαρεύει κολυμπώντας κάτω από την επιφάνεια και γι' αυτό μπορεί να πιαστεί και να πνιγεί σε δίκτυα ή να προσβληθεί από πετρελαιοκηλίδες.

▲ Ο ΑΙΓΑΙΟΓΛΑΡΟΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΤΑΙ από το σκουρόχρωμο κόκκινο ράμφος. Με άνοιγμα φτερών που φτάνει το 1,3 μ. ψαρεύει στην ανοιχτή θάλασσα και φωλιάζει σε ακατοίκητες νησίδες. Οι περισσότερες αποικίες του βρίσκονται στα Δωδεκάνησα, στις Αν. Κυκλάδες, στη Λήμνο, στη Λέσβο, στις Σποράδες, στα Κύθηρα.

▲ Ο ΜΥΧΟΣ (αριστερά) πετά συνήθως βιαστικά, πολύ κοντά στα κύματα. Μένει μόνιμα στη Μεσόγειο και σπάνια πηλαιάζει τη στεριά. Ο Αρτέμις (δεξιά) μοιάζει με γλάρο, αλλά συγγενεύει με τα άλμπας. Διανύει καθημερινά εκατοντάδες χιλιόμετρα. Φωλιάζει στη Μεσόγειο, αλλά ξεχειμωνιάζει στον Νότιο Ατλαντικό.

SOS από τους επιστημόνες

Σε κίνδυνο τα θαλασσοπούλια

Οι αλλαγές στη θάλασσα με την αύξηση του φυτοπλαγκτού και την υπεραλιεία αλλά και οι κίνδυνοι στη στεριά θέτουν σε απειλή τα πουλιά-σύμβολο του Αιγαίου

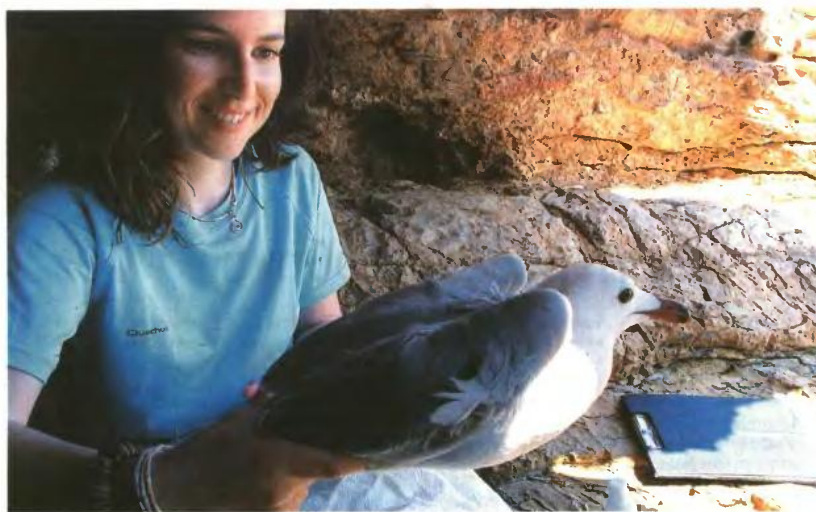
ΡΕΠΟΡΤΑΖ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΩΣΚΟΛΟΣ
ΦΩΤΟ ΑΡΧΕΙΟ ΟΡΝΙΘΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Σαν δεινοί ψαράδες και υποδειγματικοί ταξιδευτές, βρίσκουν από την αρχαιότητα καταφύγιο στις αιγαιοπελαγίτικες βραχονησίδες. Αδέξια στη στεριά, μα αξεπέραστα στη θάλασσα, αποτελούν σήμα κατατεθέν του ελληνικού Αρχιπελάγους. Παρόλα αυτά, τα τελευταία χρόνια τα θαλασσοπούλια αντιμετωπίζουν ολόένα και περισσότερες απειλές,

με αποτέλεσμα οι πληθυσμοί τους να συρρικνώνονται σημαντικά. Τα τελευταία στοιχεία από το πρόγραμμα LIFE, που υλοποιείται από την Ελληνική Ορνιθολογική

Εταιρεία σε 17 Ζώνες Ειδικής Προστασίας του Αιγαίου και του Ιονίου, δεν είναι καθόλου ενθαρρυντικά.

Οι αναπαραγωγικοί πληθυσμοί του θαλασσοκόρακα παρουσιάζουν μείωση σε σημαντικό ποσοστό στην περιοχή του βορείου Αιγαίου -που φιλοξενεί τις σημαντικότερες αποικίες του είδους-, ενώ την κατούσα έχουν πάρει και τα ζευγάρια του αιγαιόγλαρου, που είναι το «πουλί-σύμβολο» του ελληνικού Αρχιπελάγους.

▲ ΤΑ ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΥΛΙΑ ΦΩΛΙΑΖΟΥΝ σε απόκρημνες βραχονησίδες για να αποφύγουν τους θηρευτές. Γι' αυτό δεν έχουν μάθει να προστατεύονται από απειλές όπως οι αρουραίοι

Στην περίπτωση του θαλασσοκόρακα, την κύρια ευθύνη φέρουν οι ευτροφισμός του βόρειου Αιγαίου και η παρατεταμένη αφθονία φυτοπλαγκτού που πέρι έπνιξε τον Θερμαϊκό, τον Στρυμονικό, τον κόλπο της Καβάλας, τα ανοιχτά της Αλεξανδρούπολης έως τη Σαμοθράκη, τη θάλασσα της Λήμνου, των Σποράδων κ.α. Αν και το φαινόμενο παρατηρείται σχεδόν κάθε χρόνο, η περισιπή εξαπλώση και η επιμονή του ήταν πρωτοφανείς. Η παρουσία του έχει ως συνέπεια τη μείωση του οξυγόνου στη στήλη

του νερού, γεγονός που αναγκάζει τα ψάρια να μεταναστεύουν.

Ακόμη χειρότερα είναι τα νέα για τον αιγαιόγλαρο. Από τα 750-900 ζευγάρια που φωλιάζαν στις ελληνικές νησίδες στα τέλη της δεκαετίας του '90, σήμερα εκτιμάται από την Ορνιθο-

◀ Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΥΔΡΟΒΑΤΗΣ είναι ένα από τα μικρότερα θαλασσοπούλια στον κόσμο. Σπάνια πηλαιάζει σε πλοία, στη στεριά ή σε άλλα θαλασσοπούλια. Ο τρόπος ζωής και οι αποικίες του στην Ελλάδα παραμένουν άγνωστες, αν και ο πληθυσμός του εκτιμάται σε 30 ζευγάρια

◀ Η ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΠΟΜΠΩΝ σε αιγαιόγλαρους είναι μόνο μία από τις δράσεις που υλοποιεί η Ελληνική Ορνιθολογική Εταιρεία, στο πλαίσιο του Προγράμματος LIFE για τη διατήρηση του είδους

λογική πως έχουν απομείνει μόλις 350-500 ζευγάρια.

Η σημαντική αυτή μείωση, της τάξεως του 50%, έχει καταστήσει τον αιγαιόγλαρο το πλέον απειλούμενο θαλασσοπούλι της Ελλάδας.

Μετοικούν

Για τη σταδιακή μετοικισή του στις θάλασσες της δυτικής Μεσογείου, οι επιστήμονες «δειχνουν» τον αθμίτο ανταγωνισμό με τον άνθρωπο (υπεραλίευση παράκτιων νερών) και άλλα είδη, όπως ο ασπημόγλαρος και οι αρουραίοι.

Ο ασπημόγλαρος συννάζει σε χωρατέρες και σκουπιδοτόπους και έχει αυξήσει υπερβολικά τους πληθυσμούς του εις βάρος του... συγγενή του: καταλαμβάνει τις καλύτερες θέσεις φωλιάσματος, συμπεριφέρεται επιθετικά και τρέφεται ακόμα και με νεοσσούς και αβγά του αιγαιόγλαρου.

Παίζει σχεδόν τον ίδιο ρόλο με τους αρουραίους, που ευθύνονται για το 20%-40% των απολειών σε νεοσσούς του απειλούμενου είδους.

Οι αρουραίοι ήρθαν στη χώρα μας από την Ασία, πριν από χιλιάδες χρόνια, ως «λαθρεπιβάτες». Σήμερα εξακολουθούν να μεταφέρονται από νησίδα σε νησίδα με τα ψαροκάικα και άλλα σκάφη, ενώ έχουν αναπτύξει και... εντυπωσιακές κολυμβητικές ικανότητες.